

olli minno ðe peigmees. — Kui meie tem-
ma jurest ärra tulnud, sanud temma kuulda,
et suur hulk hunta meie järrele asunud. Ta
olli siis kõhhe omma rahwale kääko saatnud,
temmaga metsa tulla. Temma rahwas kes
tedda armastas, olli ka warsti walmis olnud,
ja tulnud krahwiga meie jälgi möda meid
peästma.“

„Meie tahtsime nende innimestele igga-
mehhele wiis rubla rahha anda, ja neid kum-
maski moisas kolm päwa hästi ülespidada.
Agga need head innimesed ei wõtnud rah-
ha, waid ütlesid sedda werre hinna ollewad,
mis woetakse abbi eest hädä aial, egga taht-
nud ka muud, et kui minno ðe pulmad sa-
wad ollema, neil siis lubba olleks sedda illo
waatma tulla.“

„Kui siis se pääw tulli, et preili nore krah-
wiga sai laulatud, ja keik rahwas kous olli,
tulli noor paar wälja rahwa jure, langes põl-
weli, ja keik rahwas ka, ütles preili sure selge
heäleaga: „Oh Issand Jummal! sa Ma ja
Taewa issa! kes sa mind mitme saa hundi

käest se armsa rahwa läbbi olled päästnud,
sinno nimmi olgo iggaweste fidetud ja auus-
tud mailmas keigest rahwast! Hoia ja õnnis-
ta sedda rahwast ja nende suggu pärrast neid
mailma päwade otsani!““

Se peäle kousid keik üles, ja iggaühhe
südda olli ligutud ja wessi silmis.

Siis anti rahwale priiskeste süa ja jua.
Ja kui nemmad sõnud ja jonud, ja keiki
au ja illo nattofesse aega waatnud, läks ig-
gaüks omma teed.

More praua wend panni sedda immeks,
et need innimesed ni kassinad olnud, toido
wõtmisse jures, ja et mitte ühte ainust wol-
nud nähha, kelle jallad olleksid püssutki nõdrad
olnud ja ütles: „Ma ollen sedda tanna kui
immet waatnud et se rahwas ni kassin, karsk
ja moistlik. Minna ommast rahwast pean tun-
nistama, — ennese ja nende häbbiks, — et kui
ma neile wahhest woõraspiddo ollen teinud,
et nemmad iggakord sesugguse täitmata wi-
siga sõnud ja jonud, et kas senna paika. Se-
pärrast on sesuggune pääw mulle hirmopääw